

gelse, der derved foraarstages, er meget betydelig, og derved gaa meget betydelige Værdier tabte hvert Aar, for ikke at tale om de Mlemper og den midlertidige Skade, som derved iøvrigt pæes. Jeg tror ikke at gaa for vidt, naar jeg anslaaar Tabet til mellem 2 og 300,000 Kr. aarlig; efter de Oplysninger, jeg har havt Leilighed til at skaffe mig i den Henseende, vil et saadant Belsøb omtrent gaa tabt dels ved de Arealer, der fuldstændig tabes, dels ved den Udelæggelse, der foregaar ved de paa de øvrige Arealer stedfindende Oversvømmelser. Det vil deraf ses, at, for 4—5 Millioner Kr. vil man opnaa at sikkre denne Fjords Kyster mod Udelæggelse, og jeg tror dog, at Enhver vil indse, at det, der vundes derved, staar i meget godt Forhold til de Udgifter, der kræves. Det vil vist være i Fleres Grindring, at for nogle Aar tilbage var der alvorlig Tale om at afdemme Oddefund, for at sikkre den Del af Limfjorden, der ligger Øst for det, mod Oversvømmelse. Denne Afdemning var beregnet til 4 a 5 Millioner Kr., altsaa en ligesaa stor Sum, som der her er Tale om. Man vilde derved kun have naaet en delvis Beskyttelse af Limfjorden, men tillige udelægge Seiladsen og Fiskeriet. Derfor opgav man det; men saa fandt man, at man hellere maatte gaa til at søge at sikkre sig ved selve Vesterhavet, og det er det Formaal, man nu tilfigter ved Foranstaltninger ved Havkysten, nemlig helt at sikkre Limfjorden i Stedet for kun at sikkre den delvis ved Oddefundsdemningen. Deraf ses, at disse Foranstaltninger, hvorom der her er Tale — og til dem maa man i det Væsentlige indskrænke sig —, have saadan Betydning, at jeg tror, at man kan sige, at de have ikke en lokal, men en almindelig Interesse, og jeg gjentager, at Udgiften derved paa ingen Maade staar i et uheldigt, men tværtimod i et meget heldigt og gunstigt Forhold til den Fordel, der opnaas derved. Med Hensyn til den Bemærkning, der forøvrigt fremkom fra den meget ærede Indenrigsminister om Kystens Vortskjæring, at der af Kysten kun er forsvundet 3 a 4 Allen aarlig, paa enkelte Steder noget mere, paa andre noget mindre, skal jeg indrømme, at den meget ærede Minister paa en vis Maade kan have Ret, men da jeg kender den Rilde, hvoraf den meget ærede Minister vistnok har øst, tør jeg maasse ogsaa tillade mig at give min Berigtigelse dertil. Der er ved Kystfiskerikommisjonen's Foranstaltning og under Vandbygningsdirektøren's Ledelse foretaget Opmaalning af en Strækning af den jydste Vestkyst fra Nørhuse Sogns Nordgrændse i Thisted Amt til Quusby Sogns Sydgrændse i Ringkjøbing Amt, altsaa omtrent 10 Mil. Der er optaget Kort derover, og man er gaaet ud deraf. Disse Kort ere sammenlignede med de i Slutningen af forrige Aarhundrede udfomne Videnskabernes Selskabs Kort, som ere de bedste, man har fra den Tid, som ere udfomne i 1792 og 1793, og hvortil

Maalingerne sandsynligvis ere foregaaede i 1790, altsaa for omtrent 90 Aar siden. Men for at komme til det gunstige Resultat, med en Vortskjæring af 3 til 4 Allen aarlig, som man der er kommen til, er en Strækning af mellem 2 og 3 Mil af denne Kyst, hvorom der her er Tale, omkring Thyborøn Kanal, hvor Vortskjæringen er stærkest, holdt udenfor Sammenligningen. Derimod har man taget med i Sammenligningen en betydelig Strækning, hvor ingen Vortskjæring fandt Sted, og man har endvidere fordelt Vortskjæringen, som i de sidste 10—15 Aar har været meget betydelig, paa en Række af 90 Aar. I den første Periode fra 1790 til 1825, da Agger-Kanalens brød igjennem, fandt saa godt som ingen Vortskjæring Sted. I den næste Periode fra Agger-Kanalens Gjennembrud indtil Thyborøn-Kanalens Gjennembrud, altsaa i omtrent 40 Aar, var Vortskjæringen endnu langt ringere, end den senere blev, og det er først i Tidsrummet fra 1863 til nu, at Vortskjæringen, navnlig paa Limfjordstangen, har været meget betydelig. Den har været mellem 15—20 Allen aarlig, og paa sine Steder endogsaa betydelig Mere; men det vil jo let ses, at naar man for det Første undtager de Strækninger, hvor Vortskjæringen er stærkest, og dernæst fordeler den Vortskjæring, der hovedsagelig har fundet Sted i 10—15 Aar, paa 90 Aar, faar man et Gjennemsnitstab, som ikke passer med de Forhold, der nu finde Sted paa denne Kyst. Jeg vil ikke dermed have sagt, at Vandbygningsdirektøren's Tal ere ligefrem urigtige, og heller ikke, at han har valgt disse Tal for at vildebe; men da han ikke er nogen Ven af Kystfiskeriforanstaltninger paa denne Strækning af Vestkysten, ligger det meget nær for ham at vælge disse Tal eller, om man vil: han kommer uvilkaarlig til, maasse endog mod sin Villie, at give en Fremstilling, som i og for sig er mindre rigtig. Jeg tror, at der kan ansøres Beviser nok for, hvor stor Vortskjæringen er paa denne Kyst. Jeg skal taaleses blandt Andet nævne, at, da de 3 Høfder ved Agger bleve bevilgede, var det Bestemmelsen, at de skulde ligge paa tørt Land. Forinden Arbeidet imidlertid kunde paabegyndes, hengik Vinteren og Noget af Sommeren, og det viste sig da, at der i den Mellemtid var gaaet saa Meget bort af Kysten, at Høfderne, og navnlig den sydligste af disse, kom til at ligge 50 Allen ude i Havet i Stedet for paa tørt Land. Et andet Bevis have vi paa selve vore Finantslove gennem Bevillinger som Følge af, at Husene der omkring maa stadig rykkes bort, fordi Havet kommer dem for nær; omtrent hvert Aar maa der flyttes nogle af dem, fordi Grunden, hvorpaa de staa, underkylles. Endnu skal jeg blot anføre dette, at endnu indtil 1868 laa der paa Limfjordstangen mellem Thyborøn og Harboøre en lille By, der hed Nørlange, bestaaende af tre Gaarde, der Alle vare gode Giendomme med frugtbare Agre og Enge. Samme Aar var der